

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΜΑΤΘΙΑΛΗΣ ΣΕΡΑΟ

Η ΤΡΕΙΣ
ΑΔΕΛΦΕΣ

Θά σάς εξιστορήσω την ώραία και ποιητική ναπολιτάνικη παράδοση των τριών αδελφάνων : της δόννας Άλβίνας, της δόννας Ρομίτας και της δόννας Ρετζίνας. Ήτανε κ' η τρείς θυγατέρες του εύγενους βαρόνου Τοράλδο. Ή μητέρα τους, η δόνα Γασιάνα Σαίτρο είχε πεθάνει πολύ νέα, και ο πατέρας τους μολονότι φοβότανε πως όταν πεθάνη θα σήση μαζύ του και το οίκογενεακό του όνομα, οπόστο δέν ξαναπαντρεύτηκε. Έπαινε όμως να πάρη από το βασιλέο Ροβέρο του Άνζού την άδεια να διατηρήση η μεγαλύτερη κόρη του, η δόνα Ρετζίνα τ' όνομά της κ' όταν άκομα παντρευτεί, γιά να τό μεταβίβαση στά παιδιά της. Ο εύγενής αυτός βαρόνος πέθανε στά 1320. Ή δόνα Ρετζίνα ήτανε τότε δέκα έννια έτων, η δόνα Άλβίνα δέκα έπτά και η τρίτη, η δόνα Ρομίτα, μόνα δεκατένα.

Ή μεγαλύτερη αδελφή ήτανε μιá υπέροχη και περήφανη καλλονή, με μαλλιά μαύρα σαν την άναστητή νύχτα, με μεγάλη κατάμαυρα μάτια πάντοτε όνειροπόλα, με πρόσωπο γλυκό, με χείλη κατακόκκινα, που δέ χαμογελούνανε ποτέ και που μιλούσανε πολύ σπάνια. Τό άγαλματένιο σώμα της είχε την άκίνησή του μαριούρου. Μά και η σέση της φρονότανε πως έμοιαζε με τό κορμί της. Ή ώραία αυτή ψυχή είχε πάθει πρόθυρη ανάπτυξη. Ή δόνα Ρετζίνα καταλάβαινε πως ύστερ' απ' τό θάνατο του πατέρα της, αυτή ήταν η μόνη άρχηγός του εύγενους οίκου των Τοράλδο. Προσεπάθησε να πειθαρχήσ η άσθημάτά της, να φαίνεται άσπρηά και άπαθής, γιαιτί ανη κρατούσε στά χέρια της την τιμή και την ύπόληψη του οίκογενεακού όνοματός και των μικροτέρων αδελφάνων της. Και όταν, κάπου-κάπου, μιá άγνωστη θεομή και φλογερή πνοή περνούσε από την καρδιά της, όταν έννοιούθε την ψυχή της, πλημμυριμένη από άόριστους πόθους κ' επιθυμίες, παρακαλούσε άμέσως τό Θεό να τή συχωρήσει γιά την αδυναμία της, και ξαναγινότανε η σοβαρή και άσπρηάτη δόνα Ρετζίνα, βαρόνη Τοράλδο.

Ή μεσαία, η δόνα Άλβίνα, είχε πρόσωπο κατάλευκο, πάντα πρόσχαρο και χαμογελαστό, μαλλιά κατάνανθα, μάτια γαλάνα και σώμα λευτό κ' εύλόγητο. Έκείνη είχε την έννοια όλων των εργασιών του σπιτιού, εκείνη επέβλεπε τις γυναίκες όταν κεντούσαν ή ραψάβαν, εκείνη έδινε στη μεγαλύτερη αδελφή της άναφορά γιά τις αήθεις που υπέβαλαν οι φτωχοί της περιφέρειάς τους. Ή εύθυμη και άνοητοκαρδη φύση της, έπληττε φοβερά μέσα στους γυμνούς τοίχους, τους σκοτεινούς διαδρόμους και τή νεκρική σιωπή του μεγάρου. Αυτότανε βλέποντας την απάθεια και την ψυχρότητα της μεγαλύτερης αδελφής της, άλλ' άκόμα περισσότερο λυπότανε τή μικρότερη αδελφή τους, τή δόνα Ρομίτα.

Ή δόνα Ρομίτα ήταν άκόμα σχεδόν παιδί, μολονότι τά πράσινα μάτια της είχαν μιá θεομότητα έξαιρετικώς γυναικεία. Ή ψυχή του μικρού αυτού κοριτσιού ήτανε σκοτεινή και ανεξήγητη. Ή δόνα Ρομίτα άλλοτε φανότανε ψυχρή και άδιάφορη και άλλοτε πάλι ταρταζόταν ολόκληρη από μιá μυτική έσωτερική φλόγα που άναβε στίβες στά μάτια της, που χαμομίγζε τά μάγουλά της κ' έκανε τά ρουθούνια της ν' άνοιγοκλείωναν νευρικά, ένó τά χείλη της έφρισαν αά νάδινε φιλιά, αά να ψιθύριζε άνίκουσινα λόγια άγάτης. Τις χειμωνιάτικες μέρες, όταν ή βροχή έδεσνε τά τζάμα και ο άνεμος σφύριζε θρηνητικά στους διαδρόμους και στά μεγάλα τζάμα, η δόνα Ρομίτα κούρραζότανε σε μιá μεγάλη βαθεία πολυθρόνα κ' έμνε έτσι ώρες ολόκληρες, άκίνητη, άμιλητη, σαν φοβισμένο πουλάκι. Τις θεμερές άνοιξιάτικες μέρες, τριγυρνούσε από τό πρωί στις έρημικές άνθισμένες δενδροστοιχίες του πάρκου και, κάπου-κάπου, έπαιρτε σε βαθεία όνειροπολήματα...

Και η τρείς αδελφές περνούσανε ζωή ήσρηη, μονότονη. Ή ώρες της; τουαλέτας, της προσευχής, της εργασίας, του φαγητού ήσανε κανονισμένες με μαθηματική ακρίβεια. Ή δύο μικρότερες σέβονταν πάντοτε

τή μεγαλύτερη, τή δόνα Ρετζίνα. Κάθε πρωί και βράδυ, πήγαιναν στό δωμάτιό της και της φιλούσανε τό χέρι, εύχόμενες σ' αυτή την καλύτερα η την καλύτερα. Όταν ήσαν έξαίτη μπροστά, και μιá από τις δύο αδελφές δέν τολμούσε ν' άνοίξη πρώτη τό στόμα της. Και όταν η δόνα Ρετζίνα έλεγε κάτι, τά λόγια της ήσανε νόμος γιά τις άλλες δύο αδελφές της.

Μιά μέρα, ο βασιλέος Ροβέρος, καταδέχθηκε να γράψη ο ίδιος, με τό χέρι του, στη δόνα Ρετζίνα Τοράλδο, ότι της προσοριζε γιά σύζυγο, τό δόν Φίλιππο Καπέτος, εύγενή της βασιλικής Αύλης της Νεαπόλεως.

Ένα βράδυ—πέρασαν κάμποσες μέρες από τότε—η δόνα Ρετζίνα καθότανε μπρός σ' ένα παράθυρο κρατώντας ένα προσφυχητάριο στά χέρια της, χωρίς όμως να διαβάξη.

— Μου έπιτρέπεις, αδελφή μου, να μείνω λίγο κοντά σου : τή φώτση ντροπαλά η αδελφή της, η δόνα Άλβίνα.

— Μείνε, αδελφή μου, της άποκρίθηκε η δόνα Ρετζίνα.

Ή δόνα Ρετζίνα ήτανε κενό τό βράδυ πιο γλυκή από ζάχαρη άλλη φορά. Τού κάκου η αδελφή της προσπαθούσε να μαντέψη σαν τί σκέψεις άραγε να βασάνιζαν τό μυαλό της.

— Έχεις να μου έμπιστευθής τίποτα, δόνα Άλβίνα : φώτση τέλος η δόνα Ρετζίνα την αδελφή της.

— Ναι, θα ήθελα να σου πω δυό-τρία λόγια γιά την αδελφή μας, τή δόνα Ρομίτα. Φαίνεται άρρωστη.

— Δέν τό προσέει. Φαντάζομαι όμως πως άσπαιτελες να φωνάζουν την Τζιοβάννα τή γιάτριάσα.

— Όχι, αδελφή μου, δέν έστειλα να τή φωνάζουν.

— Και γιαιτί ;

— Άλλοίμονο, αδελφή μου, μου φαίνεται πως τά συνηθισμένα γιαιρικά δέν μπορούν να της κάνουν τίποτα της δόννας Ρομίτας.

— Μά ποιá εινε λοιπόν η παράξενη αυτή άρρώστια της που δέν μπορει να τή θεραπεύση γιαιρικά ;

— Ή δόνα Ρομίτα ύποφέρει, αδελφή μου, ειπε τότε φοβισμένα η δόνα Άλβίνα. Τη νύχτα δέν μπορει να κλείση μάτι από την άγνοια που την κατέχει, και όταν τέλος, στα χαράματα την παίρνει ο ύπνος, τή βασανίζουνε τρομεροί έξιμάτες. Τη μέρα άποφύγει άλλους τοίς ανθρώπους και πάει και κρύβεται σε χαμηλά σκοτεινή γωνιά και κλαίει με τις ώρες... Ή δόνα Ρομίτα άγορποεινάει, λυώνεται σαν τό κερι, αδελφή μου.

— Μήπως ξέρεις την αφορμή της κερφής άρρώστιας της ; φώτση η δόνα Ρετζίνα με άτάραχη φωνή.

— Μου φαίνεται πως την ξέρω, άποκρίθηκε η αδελφή της, με τρεμάμενη φωνή.

— Να την άκούσω.

— Έσ' μου ξητάς τέτοιο πράγμα ;

— Ναι, έγω, και άργεις πολύ βλέπω ν' άπαντήσης στην ερώτησή μου.

— Ή δόνα Ρομίτα πεθαίνει από άγάπη, αδελφή μου, της ειπε τότε η δόνα Άλβίνα.

— Από άγάπη ! ανεφώνησε η δόνα Ρετζίνα κατάκλητητη, τη δόνας από την καρδιά της. Από άγάπη !

Μά τί λόγια είν' αυτά του άκούω από τό στόμα σου, αδελφή μου ; Ποιός σ' ά; πληροφορούσε πως ύπάγγει τό θλιβερό αυτό πάθος ; Και πως μπόρεσε η αδελφή μας ν' άφήση τό άνόητο αυτό αισθημα να ριζώση στην καρδιά της ;

— Ή άγάπη εινε η ζωή μας ! της άποκρίθηκε τότε άργά και σοβαρά η δόνα

‘Αλβίνα.
 — ‘Η Ρετζίνα σόπασε γιά μιιά στιγμή, σά νά προσπαθοῦσε νά συγγεντρούσῃ τή σκέψῃ της.
 — Καί πῶς τόν λένε αὐτόν πού ἀγαπάει; φώτισε ἀπότομα, ὕστερ’ ἀπό λίγο τὴν ἀδελφή της.
 ‘Η δόνα Ρετζίνα ἄρχισε νά τρέμῃ καί δὲν ἀποκρίθηκε.
 — Θέλω νά μάθω τ’ ὄνομα του, ἐπανάλαβε ἡ δόνα Ρετζίνα σὲ ἄψυχο πὸ ἔντονο.
 — Εἶνε ἕνας νέος εὐγενῆς, ἕνας φώταος καί πλούσιος ἱππότης.
 — Τ’ ὄνομά του !...
 — ‘Η δόνα Ρομίτα γοιτεῦθησε ἀπὸ τὴν ὁμιλία του, ἀπὸ τὴ φλογερὴ ματιά του. Θά τὸν ἀγάπησε χωρὶς νά τὸν καταλάβῃ.
 — Μα, ἐπὶ τέλους θά μὸς πῆς τ’ ὄνομα του! φώναξε ἡ Ρετζίνα, ἀρχίζοντας ν’ ἀνυπομονῇ.
 — Δὲν μπορῶ, ἀδελφὴ μου. Μά θά τὴν συγχωρέσης τὴ Ρομίτα ἂν σοὺ τὸ πῶ;
 — Δὲν ξέρω τί θά κάνω. Γιά τὴν ὥρα ἐκεῖνο πὸ θέλω εἶνε νά μάθω τ’ ὄνομά του...
 — Λυτήσου τὴ δόνα Ρομίτα, ἀδελφὴ μου. ‘Αγαπάει τὸ δόν Φίλιππο Καπέτες, τὸ μνηστῆρα σου...
 — ‘Οχι! Ἐγραφε μ’ ἀπελιπίσια ἡ δόνα Ρετζίνα.
 — ‘Η δόνα Ρομίτα γοιτεῦθησε πρὸς τὴν ἀγάπην μὲ μεγαλῆτερο πάθος ἡ δόνα ‘Αλβίνα. Μά εἶνε δυνατόν νά δη μιᾷ γυναῖκα αὐτὸν τὸν ἄντρα καί νά μὴν τὸν ἀγαπήσῃ ἀμέσως; ἐξακολούθησε μὲ θεομι φωνή. ‘Όταν θά ψυθροῦξῃ ἕνα ἔρωτικό λόγο, ἡ καρδιά ‘Οκεῖν πού τὸν ἀκούει θ’ ἀνατριχιάσῃ ἀσφαλῶς ἀπὸ τὴν εὐτυχία. ‘Όταν θ’ ἀγγίξῃ μὲ τὰ χεῖλιά του τὸ μέτωπο καμμίας νέας, ἡ εὐτυχιολομένη αὐτὴ θνητὴ θὰ βλέσῃ ἀσφαλῶς μιᾷ γωνία τὸ παραδείσιον. Φαντάζομαι τὴν εὐδαίμονια τῆς γυναῖκα σου θά τὸν ἄνηκει. Τι ὄντρο μαγευτικό, τί θεῖα δόξα, τί δόξα, τί ἀσπληγὸν ὄραμα !... Συγχωρέσε τὴ δόνα Ρομίτα, ἀδελφὴ μου !... Τὸν ἀγαπάει πολὺ !...
 Καί ἡ δόνα ‘Αλβίνα, γονάτισε μπρός στὴ μεγαλῆτερη ἀδελφῇ της.
 — Μά ποῖαν ζητάς νά συγχωρέσω, ποῖαν ζητάς νά λυτηθῶ; φώτισε ἡ δόνα Ρετζίνα μὲ φωνὴ λυπημένη καί ὀργισμένη σανάμα.
 — Τὴ δόνα Ρομίτα, τῆς ἀποκρίθηκε ἡ ἀδελφῇ της τρομαγμένη.
 — Γιατί δὲ μοὺ ζητάς νά σὲ συγχωρέσω καί σένα, ἀφοῦ καί σὺ ἀγαπάς τὸ δόν Φίλιππο Καπέτες;
 — Δὲν τὸ εἶπα αὐτὸ! ἀνέκραξε τότε σάν τρελλὴ ἡ δόνα ‘Αλβίνα.
 — Τ’ ὁμολόγησε χωρὶς νά τὸ καταλάβῃ. Τὸν ἀγαπᾷ καί σὺ! Καί τὸ τρομερὸ εἶνε πῶς δὲν μπορῶ νά συγχωρέσω καμμίαν ἀπ’ τῆς δυο σάς, γιατί καί γῶ τὸν ἀγαπῶ! Ἀυτὴ εἶνε ἡ πρῶτὴ δυνατὴ ἀγάπη πὸυ νοιούθω στὴ ζωῃ μου!...
 ...Καί τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας σκέπασε τὸ παλιὸ μέγαρο τῶν Τορᾶλδο, χωρὶς ἐλπίδα νά ξαναφανῇ τὸ προῖ ὁ ἥλιος...
 ***

Βαθεῖα σιωπὴ βασιλεῖται στὸ παρεκκλήσι τὸν μέγαρον τῶν Τορᾶλδο. ‘Η ἀσπῆνια κωντῆλα πὸυ κοσμεῖται μπροστά σ’ ἕνα παλιὸ εἰκόνημα τῆς Παναγίας, σκορπίζει ἕνα δεῖλο καί κανανυκτιό φως κάτω ἀπὸ τὸ θέλο τῶν μιζουρὸν ναῶν. Μπρός πὸν ἱερό, μιᾷ λευκῇ σκιά ἕνε γονατισμένην στὰ κρῖα μάρμαρα, ἀπὸ ὦρα ὄρα, καί παρακαλεῖ τὸ Θεο, τὸν παρακαλεῖ μὲ θεομι καί ἀπελιπίστη φωνή...
 — ...Βγάλε, Θεέ μου, ἀπὸ τὴν καρδιά μου, ξεριζώσε ἀπὸ τὴν ψυχῇ μου τὸν ἔνοχο αὐτὸ ἔρωτα !... Κάνε με, Παναγία μου, νά πεθῶν !... Τι τὴ θέλω πειᾷ αὐτὴ τὴ ζωῃ !...
 Εἶνε ἡ δόνα Ρομίτα, ἡ παιδοῦλα πὸυ ἀγάπησε τὸ δόν Φίλιππο Καπέτες, τὸ μνηστῆρα τῆς ἀδελφῆς της καί παρακαλοῦσε τὸ Θεο νά ἐξαγιάσῃ τὴν καρδιά της, ἔστω καί μὲ τὸ θάνατο, τὸν ἄνομο αὐτὸν ἔρωτα.
 ‘Εκεῖ ὅμως πὸυ ἐκλαίγε, γονατισμένη στὰ μάρμαρα τῆς ἐκκλησίας, ἀκούσε δῖπλα τῆς μιᾷ φωνῇ, ἡ ὅποια ἐπανάλαβε τὴν ἴδια παρακάλη πὸυ εἶχε κάνει καί κείνη πρὶν ἀπὸ λίγο... Πρόσεξε καί ἀναγνώρισε τὴ φωνὴ τῆς δόνας ‘Αλβίνας !...
 Τότε μονάχα ἡ δόνα Ρομίτα κατάλαβε τὴν τραγωδία πὸυ παίζοτανε στὴν ψυχῇ τῆς ἀδελφῆς της. ‘Εφρίξε μὲ τὴν ἀμφορὰ πὸυ τὴς βρέθηκε καί τῆς τρεῖς ἀδελφές μ’ ἕνα δυνατό ἔρωτα καί κατάλαβε πῶς αὐτὸ ἦταν προσδοκομένη τῶν Θεοῦ γιά τὸ σβῆσιμο τῆς γενεᾶς τους. Κ’ ἔφυγε σάν τρελλὴ ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, ἀφήνοντας τὴν ἀδελφῇ της τὴν ‘Αλβίνα νά προσεύχεται, γονατισμένη ἀκόμα στὰ μάρμαρα...
 ***

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ τρεῖς ἀδελφές εἶχανε συγγεντροῦθῃ στὴ μεγάλη αἴθουσα τῶν ἔορτων τῶν μεγάρων. ‘Η δόνα Ρετζίνα εἶχε φορεσῆ τὰ ἔπισημα ροῦχα τῆς οικοδοσιότηνης, μ’ ὅλα τὰ διαμαντικὰ της. ‘Η δυο ἀδελφές τῆς ἦσαν ντυμένες ἁπλά, ἐπειδὴ δὲν εἶχαν τὸ δικαίωμα νά φορέσουνε στολίδια.
 Τὸ λόγο ἔλαβε πρῶτὴ ἡ ‘Αλβίνα, καί ἐξ ὀνόματος τῆς Ρομίτας καί ἀνεκούσιως στὴν Ρετζίνα τὴν ἀπόφασή τους νά ἐγκαταλείψουν τὰ ἐγκόσμια καί νά πάνε νά γίνουν καλόγηρες. ‘Η Ρετζίνα ἀκούσε τὴν ἀπόφασή τους ἀτάραχη καί ἀπαθῆ.
 — Καλύτερα εἶνε νά μεταβάλλετε γνώμη, εἶπε τέλος.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ
 ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Τὰ νύχια τοῦ ἀνθρώπου μεγαλώνουν ἀναλόγως τοῦ μήκους τῶν δακτύλων. ‘Αν δὲν κόβουμε τὰ νύχια μας τὸ μήκος τους θάφτανε, σ’ ἕνα χρόνο, τὰ 31 χιλιοστὰ τοῦ μέτρου !
 — Τὰ νύχια τῶν μυζῶν δακτύλων ἀναιώνονται κάθε 120 μέρες. Τῶν τριῶν μεσοίων δακτύλων κάθε 130 μέρες καί τοῦ ἀντίχειρος κάθε 150 μέρες !
 — Τὰ νύχια μεγαλώνουν γρηγορότερα τὸ καλοκαίρι παρὰ τὸ χειμῶνα.
 — Τὰ νύχια τοῦ δεξιοῦ χειροῦ μεγαλώνουν γρηγορότερα ἀπὸ τὰ νύχια τ’ ἀριστεροῦ χειροῦ.
 — Ἐπίσης τὸ νύχι τοῦ ἀντίχειρος μεγαλώνει γρηγορότερα ἀπὸ τὰ νύχια τῶν ἄλλων δακτύλων.
 — Τὰ νύχια ἐνὸς ἀνθρώπου 70 ἐτῶν, ἔχουν ἀνανεωθῆ 186 φορές καί θάφταναν, ἂν δὲν ἴσκιβε, εἰς μήκους 2 μέτρων καί 17 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου !
 — Σὲ 20 γυναῖκες ἀναλογεῖ μιᾷ στείρα. Σὲ 20 ὁμως ἄντρες οἱ στείροι εἶνε 2.
 — Τὰ 4 τοῖς 100 τῶν ἀνθρώπων ἡ γέννησις εἶνε στείροι !
 — ‘Η στείροτης στοὺς γάμους εἶνε 5 ὀ). ‘Όταν ὁμοῖ οἱ γάμοι γίνονται μεταξὺ στενῶν συγγενῶν, ἡ στείροτης φτάνει στὰ 21 ὀ).
 — ‘Ο ‘Αριστοτέλης ἀναφέρει κἀπου, ὅτι μιᾷ γυναῖκα γέννησε 4 φορές, κάθε δὲ φορὰ ἀπὸ 5 παιδιά !
 — Ἐπίσης ὁ Μενὰς ἀναφέρει τὴν περιπτώσι μιᾶς γυναῖκας, πὸυ σὲ 7 γέννες ἔκαμε 21 παιδιά !
 — Μιᾷ ρωσίδα γέννησε 57 παιδιά ! Ἐκαμὲ δηλαδή 4 γέννες ἀπὸ 4 παιδιά τὴν κάθε γέννα. 7 ἄλλες γέννες ἀπὸ 3 παιδιά τὴν κάθε γέννα καί 10 τελευταῖες γέννες μὲ δίδυμα. Ποτέ της δὲν γέννησε ἕνα μόνον παιδί !...
 — Ἐνας Ρώσος, ὁ ὁποῖος πέθανε πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, εἶχε ἀποχτήσει 83 παιδιά ! ‘Ο εὐτυχῆς αὐτὸς πατέρας παντρεύτηκε 2 φορές. ‘Η πρώτη τὸν γυναῖκα τοῦ ἔκαμε σὲ 27 γέννες 69 παιδιά ! Κ’ ἡ δεύτερη τὸ ὀπλοῦπα 14 !...
 — Μιᾷ ‘Αμερικάνῃ, ἀπὸ τὸ Τεξὰς τῶν ‘Ηνωμένων Πολιτειῶν, σὲ μιᾷ γέννα τῆς ἔκαμε 6 παιδιά, 4 ἀσπῆνια καί 2 θηλυκά !
 — Ἐπίσης μιᾷ ἄλλῃ ‘Αμερικάνῃ, ἡ Βίλιγγ, πρὸ 2 ἐτῶν, γέννησε σὲ μιᾷ γέννα 6 παιδιά, ὅλα ἀσπῆνια !...
 — Μιᾷ ἄλλῃ παλὶν ‘Αμερικάνῃ γέννησε σὲ μιᾷ γέννα 7 παιδιά, ὅλα θηλυκά !
 — Ἐνα ἀντρώγονο σὸ Γάκτον ἀπέχτησε σὲ 9 γέννες 27 παιδιά, 3 δηλαδή σὲ κάθε γέννα !...
 — Μιᾷ Ὀγγαρέτῃ σὲ δυο γέννες ἀπέχτησε 10 παιδιά, 5 σὲ κάθε γέννα. ‘Η Ὀγγαρέτῃ αὐτὴ πέθανε μετὰ ἕνα χρόνο. ‘Αλλά πρὶν πεθᾶν γέννησε ἄλλα 2 παιδιά. Δηλαδή σὲ 20 μῆνες γέννησε 12 παιδιά !
 — Σὲ μιᾷ συνεδρείῃ τῆς ἀνθρωπολογικῆς Ἑταιρίας τοῦ Βερολίνου ὁ καθηγητῆς Βάιρες, ἀπέδειξε ὅτι μιᾷ γυναῖκα μπορεῖ ἐνκόλια νά συλλάβῃ καί νά γέννησι περισσότερα ἀπὸ 7 παιδιά σὲ μιᾷ γέννα !
 (Ἀπὸ τὰ ξένα Ἐπιστημονικὰ Περιοδικὰ)

‘Η Ματθίλδη Σεράς

— ‘Οχι, ἀποκρίθηκε μ’ ἔντονη φωνή ἡ δόνα ‘Αλβίνα. Γρασεύλαμνε ἔστω, ἀφοῦ τομῆσαμε ν’ ἀγαπήσουμε τὸ μνηστῆρα σου κα πρῶτει νά τιμωρηθῶμε. Θά χαθούμε ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς. Ἐνῶ ὅμως, σάν ἀθώα καί σάν μεγαλῆτερή μας, ἔχεις κάθε δικαίωμα στὴ χαρὰ τῆς ζωῆς. Σοὺ πρῆτει νά γνωρίσης τὴν εὐτυχία τοῦ γάμου καί τῶν παιδιῶν...
 — Μά, σκληρόκαρδο κορίτσι ! ἀνεβόησε τότε ἡ δόνα Ρετζίνα μ’ ἀπελιπίσια, σάν νά τὴν ἔχανε πληρώσει θανάσιμα τὰ λόγια αὐτὰ τῆς ἀδελφῆς της, μὰ δὲν καταλαβαίνει λοιπὸν πῶς ὁ δόν Φίλιππο Καπέτες δὲν μ’ ἀγαπάει ;
 — Ὅντε καί μὲνα ἀγαπάει ! ψυθῆρισε μελαγχολικὰ ἡ ‘Αλβίνα.
 — Ἄλλοῖμονο ! ὠλόλωσε τότε ἡ Ρομίτα. Ἐμένα ἀγαπάει μ’ εὐ τὴν κάνω τὴν ἀγάπῃ του, ἀφοῦ δὲν μπορῶ νά τὸν πάρω ἄντρα !...
 — ‘Η τρεῖς ἀδελφές ἀγκυλοσπῆσαν τότε κ’ ἔκλαψαν κ’ ἡ τρεῖς μαζὺ γιά τὴν ἀπροσμέτρητη δυστυχία τους.

Ματθίλδη Σεράς